

Влизько Олекса Федорович

Короткий життєпис

Влизько Олекса Федорович народився 17 лютого 1908 року в с.Коростень на Новгородщині в сім'ї дрібного службовця. 1917 року родина переїхала на батьківщину діда в Сингаївку Звенигородського повіту (Черкащина). Закінчив мовно-літературний факультет Київського інституту народної освіти. У 1928 році подорожував по Німеччині, згодом — по нагір'ях Паміру. Друкуватися почав 1925 року.

Належав до літературної організації "Молодняк", потім до ВУСПП, був близьким до футуристів. Незважаючи на тяжку недугу (в юному віці Влизько втратив слух і мову), писав поезії з бадьорими інтонаціями, оспівував екзотику морської стихії, поривання в небуденність. Був невтомним пошуковцем образів і ритміки, суголосних добі національного відродження та революційної романтики,

Олекса Влизько автор книжок поезій "За всіх скажу" (1927), "Поезії" (1927), "Живу, працюю" (1930), "Книга балад" (1930), "Рейс" (1930), "Мое ударне" (1931), "П'ятий корабель" (1933), "Мій друг Дон-Жуан" (1934).

Після вбивства Кірова був заарештований разом із численною групою таких діячів української культури, як Антін, Іван і Тарас Крушельницькі, Роман Шевченко, Анатолій Карабут, Василь Мисик, Григорій Косинка-Стрілець, Дмитро Фальківський, Кость Буревій, Михайло Оксамит, Левко Ковалів та інші.

Виїзною сесією Військової колегії Верховного Суду СРСР на закритому засіданні 14 грудня 1934 року в Києві Близьку винесений смертний вирок, який того ж дня було виконано.

Справа про реабілітацію розглядалася в установленому порядку наприкінці 50-х років.

Олекса Влизько реабілітований посмертно.

Вячеслав Брюховецький

ЛУ 24 (4433) 13.06.1991